



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS  
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

## PRVI ODJEL SUDA

### ODLUKA

Zahtjev br. 22899/12  
Ante ŠARE  
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 22. siječnja 2019.  
u odboru u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,  
Ksenija Turković,  
Pauliine Koskelo, *sutkinje*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,  
uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 30. ožujka 2012.,  
nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

### ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Ante Šare, hrvatski je državljanin, rođen je 1938. godine i živi u Zagrebu. Podnositelja zahtjeva pred Sudom je zastupao g. Ž. Živković, odvjetnik iz Šibenika.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

#### A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

4. Dana 22. studenog 2007. podnositelj zahtjeva i pet drugih tužitelja podnijeli su tužbu protiv Z.P. – dioničkog društva sa sjedištem u Zagrebu – Općinskom sudu u Šibeniku. Zatražili su utvrđivanje vlasništva nad određenim zemljišnim česticama i uknjižbu njihovog prava vlasništva nad istima u zemljišnim knjigama. U svojoj su tužbi naveli da vrijednost tužbenog zahtjeva iznosi 101.000 hrvatskih kuna (HRK).

5. Dana 10. rujna 2008. Općinski sud u Šibeniku odbio je tužbu tužitelja kao neosnovanu.

6. Podnositelj zahtjeva i pet drugih tužitelja podnijeli su žalbu, a 1. veljače 2010. godine Županijski sud u Šibeniku tu je žalbu odbio te je potvrdio prvostupanjsku presudu.

7. Dana 18. ožujka 2010. tužitelji su podnijeli reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

8. Dana 17. siječnja 2011. Vrhovni sud Republike Hrvatske proglasio je reviziju nedopuštenom na temelju vrijednosti tužbenog zahtjeva. Presudio je da je tužba tužitelja uključivala dva tužbena zahtjeva koji proizlaze iz različitih pravnih osnova te je stoga podijelio vrijednost spora na dva.

9. Tužitelji su zatim podnijeli ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, koja je odbačena 15. rujna 2011. uz obrazloženje da u predmetu nije otvoreno nikakvo ustavno pitanje. Dana 30. rujna 2011. ta je odluka dostavljena podnositeljevu punomoćniku.

## **B. Mjerodavno domaće pravo i praksa**

10. Mjerodavno domaće pravo i praksa sažeti su u predmetu *Jureša protiv Hrvatske* (br. 24079/11, stavci 17. - 20., 22. svibnja 2018.).

## **PRIGOVOR**

11. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je bio lišen pristupa Vrhovnom sudu i Ustavnom sudu Republike Hrvatske.

## **PRAVO**

12. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je bio lišen pristupa Vrhovnom sudu zbog načina na koji je taj sud protumačio i primijenio mjerodavno domaće pravo i izračunao vrijednost spora. Također je prigovorio da mu je Ustavni sud uskratio pristup tom sudu. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ...“

## A. Pristup Ustavnom sudu

### 1. Tvrđnje stranaka

13. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je bio lišen prava na pristup Ustavnom sudu Republike Hrvatske kad je taj sud njegovu ustavnu tužbu proglasio nedopuštenom uz obrazloženje da u predmetu nije bilo otvoreno nikakvo ustavno pitanje.

14. Vlada se nije očitovala o prethodno navedenome.

### 2. Ocjena Suda

15. Sud napominje da je pravomoćna odluka domaćeg suda kojoj se prigovara, odnosno odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske od 15. rujna 2011., dostavljena punomoćniku podnositelja zahtjeva 30. rujna 2011. godine (vidi stavak 10. ove odluke) i da je taj prigovor prvi put podnesen u odgovoru podnositelja zahtjeva od 6. studenog 2015. na očitovanje Vlade, odnosno više od četiri godine kasnije.

16. Iz toga proizlazi da je taj prigovor podnesen nepravovremeno te se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 1. i 4. Konvencije.

## B. Pristup Vrhovnom sudu

### 1. Tvrđnje stranaka

17. Vlada je tvrdila da prigovor predstavlja četvrtostupanjski postupak s obzirom na to da je podnositelj zahtjeva od Suda zatražio da ispravi navodne činjenične i pravne pogreške Vrhovnog suda. Dalje je tvrdila da se odluka Vrhovnog suda u podnositeljevom predmetu nije temeljila samo na mjerodavnom domaćem pravu, već da je i sukladna višegodišnjoj domaćoj sudskoj praksi koju potvrđuju domaći pravni stručnjaci i Ustavni sud.

18. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je bio lišen pristupa Vrhovnom sudu zbog načina na koji je taj sud protumačio mjerodavne odredbe postupovnog prava, što je bilo protivno sudskoj praksi Vrhovnog suda. Konkretno, u predmetima sličnima predmetu podnositelja zahtjeva, pozivajući se na članak 37. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni je sud razmatrao tužbe za utvrđivanje prava vlasništva i izdavanje tabularne izjave (*clausula intabulandi*) kao jedan zahtjev.

### 2. Ocjena Suda

19. Sud napominje da je već utvrđivao da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetu u kojem je otvoreno pitanje slično onome u ovom predmetu (vidi *Jureša protiv Hrvatske*, br. 24079/11, 22. svibnja 2018.).

20. Nakon ispitivanja materijala koji mu je podnesen, Sud smatra kako podnositelj zahtjeva nije izložio niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da u ovom predmetu donese drukčiji zaključak.

21. Konkretno, od 1. veljače 2010., Vrhovni je sud počeo mijenjati svoje tumačenje članka 37. stavka 2. Zakona o parničnom postupku u predmetima sličnima predmetu podnositelja zahtjeva te je razmatrao tužbene zahtjeve za utvrđivanje prava vlasništva i izdavanje tabularne izjave kao dva zahtjeva. To tumačenje nastavilo se primjenjivati u praksi i nakon 10. svibnja 2010. (vidi gore citirani predmet *Jureša*, stavak 43.). Stoga u ovom predmetu nije riječ o različitim tumačenjima Vrhovnog suda koja bi mogla stvoriti pravnu nesigurnost, nego o promjeni sudske prakse, koja spada u diskrecijske ovlasti domaćih sudova, osobito u državama (kao što je Hrvatska) sa sustavom pisanog prava koje u teoriji nisu vezane presedanima (vidi gore citirani predmet *Jureša*, stavak 43.).

22. U skladu s tim, ovaj je prigovor očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

*Utvrđuje* da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 14. veljače 2019.

Renata Degener  
Zamjenica tajnika

Krzysztof Wojtyczek  
Predsjednik

© 2019 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava.

*Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.*